

509

APEL SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 28 października 1994 r.

w sprawie przeciwdziałania nałogowi palenia tytoniu.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z największym zaniepokojeniem przyjmuje informacje o nasilającej się pladze niktynizmu i tragicznych jej następstwach dla zdrowia polskiego społeczeństwa.

Sejm ocenia, że przeciwdziałanie zagrożeniu przez instytucje państwa i organizacje społeczne jest niewystarczające.

Tytoń w stosunku do dóbr powszechnego użytku jest względnie tani i coraz szerzej reklamowany.

Sejm apeluje do Rządu o przedstawienie do końca roku 1995 kompleksowego programu zwalczania nałogu palenia tytoniu oraz niezwłoczne zmodyfikowanie polityki podatkowej w celu wzmocnienia ekonomicznych barier palenia tytoniu.

Sejm apeluje także do wydawców prasy o zaprzestanie od początku przyszłego roku wszelkiej reklamy wyrobów tytoniowych.

Marszałek Sejmu: *J. Oleksy*

510

UCHWAŁA SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 4 listopada 1994 r.

w sprawie polityki ekologicznej państwa.

Degradacja środowiska naturalnego, niszczenie warstwy ozonowej, zatrucie powietrza, wody, gleby, beztrojskie niszczenie lasów, odpady nuklearne i niebezpieczeństwo skutków efektu cieplarnianego — to zagrożenia, które mogą doprowadzić do samozagłady życia na Ziemi.

Dostrzegając również w naszym kraju pogarszający się stan środowiska i potrzebę szybkich zmian, podjęto po 1989 r. działania, które m. in. zaowocowały uchwaleniem „Polityki ekologicznej państwa” i wyznaczeniem określonych priorytetów. Wiele ważnych problemów nie zostało jeszcze rozwiązanych. Silniej ujawniły się ściśle współzależności zachodzące między zmieniającą się i reformowaną gospodarką a środowiskiem, zrodziły się nowe, dotychczas nieznanne problemy.

Polska, niewielki w skali świata kraj, stać się może równoprawnym członkiem społeczności międzynarodowej, ale musi wnieść wkład w zachowanie zasobów natury, z myślą nie tylko o prawie do godnego życia w nieskażonym środowisku dla swoich obywateli, ale także z myślą o przyszłości ludzkości.

Konferencja ONZ „Rozwój a środowisko”, zwana też Szczytem Ziemi, która odbyła się w 1992 r. w Rio de Janeiro, poza deklaracją ogólną wypracowała pod adresem społeczeństw i rządów szereg rekomendacji, znanych jako AGENDA 21, łączących rozwój gospodarczy i społeczny z ochroną zdrowia, zasobów przyrody, środowiska i natury nieożywionej, określiła także zasady zrównoważonego rozwoju cywilizacyjnego — ekorozwoju.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej uznaje, że w chwili obecnej:

— ekorozwój jest jedyną drogą do zagwarantowania potrzeb i aspiracji społeczeństwa i państwa, stanowi rów-

niez klucz do integracji europejskiej, członkostwa w organizacjach międzynarodowych i osiągnięcia poziomu kraju rzeczywiście rozwiniętego,

— ekorozwój musi być realizowany przez wszystkie sektory przy pełnym, świadomym i aktywnym udziale całego społeczeństwa, ponad interesami poszczególnych podmiotów, w imię dobra przyszłych pokoleń.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę powyższe założenia, nadaje rangę priorytetów następującym zadaniom i zamierzeniom:

1. Dokonanie niezbędnych zapisów w nowo uchwalanej konstytucji, uznających zasady zrównoważonego rozwoju za niepodważalne i uniwersalne wartości.

2. Powołanie pod przewodnictwem wicepremiera międzyresortowej Komisji Ekorozwoju zapewniającej współpracę i koordynację programów rozwojowych oraz planów realizacyjnych w przedziałach krótko-, średnio- i długoterminowych po to, aby „Polityka ekologiczna państwa” znalazła odzwierciedlenie w polityce i w działalności gospodarczej.

Senat deklaruje poparcie i chęć uczestnictwa w pracach tej Komisji.

3. Nadanie priorytetu ekorozwoju dla procesów integracyjnych z OECD i z Unią Europejską, a także dla wykorzystywania pomocy międzynarodowej wielostronnej (m. in. w programie PHARE) i dwustronnej (transfer czystych technologii, współfinansowanie czystych technologicznie inwestycji) przy jednoczesnym przeciwdziałaniu importowi przestarzałych technologicznie urządzeń i dóbr szkodliwych dla środowiska i stwarzających zagrożenie dla zdrowia oraz fauny i flory.

4. Usprawnienie systemu kar i opłat w kierunku ich lepszej egzekwowalności oraz przyspieszenie reformy prawa

ekologicznego w zakresie dostosowania aktów prawnych do wymagań Unii Europejskiej, zawartych przez Polskę konwencji i umów międzynarodowych, a także sfinalizowanie prac nad projektami ustaw, w szczególności:

- prawa wodnego,
- ustawy o gospodarowaniu odpadami,
- ustawy o nadzwyczajnych zagrożeniach,
- nowelizacji ustawy o ochronie i kształtowaniu środowiska,
- ustawy o łowiectwie.

5. Przemiany w przemyśle energetycznym mające na celu optymalne wykorzystanie istniejących źródeł energii, promocję alternatywnych sposobów jej wytwarzania, energooszczędnych technologii i paliw ekologicznych.

6. Wykorzystanie procesów prywatyzacji i restrukturyzacji przemysłu w kierunku promocji i rozwoju zastosowań tzw. czystych technologii na każdym etapie cyklu produkcyjnego, niezależnie od jego rodzaju i pochodzenia, jako alternatywy dla tradycyjnego, kosztownego i w efekcie mało skutecznego sposobu oczyszczania (utylicacji) na końcu cyklu.

7. Racjonalne planowanie przestrzenne na szczeblu centralnym i regionalnym, właściwa polityka lokalizacyjna oraz podniesiona do rangi podstawowego kryterium polityka wykorzystywania ocen oddziaływania na środowisko i przeciwdziałania jego zagrożeniom, w tym nadzwyczajnym.

8. Lepsze wykorzystanie środków masowego przekazu w szerzeniu edukacji ekologicznej, pełny udział ruchów społecznych i pozarządowych organizacji ekologicznych w kreowaniu zasad ekorozwoju i wdrażaniu ich do codzien-

nej praktyki, zapewnienie obywatelom dostępu do informacji na temat stanu środowiska.

9. Koordynacja finansowania inwestycji ekologicznych i preferowanie programów regionalnych, dających najlepsze efekty ekologiczne.

10. Konsekwentne dążenie do poprawy stanu środowiska na terenach zagrożonych klęską ekologiczną i wielkich aglomeracji miejskich.

11. Harmonizacja polityki transportowej z polityką ekologiczną, w szczególności poprzez wdrażanie programów rozwoju transportu kolejowego i miejskiej komunikacji zbiorowej.

Stwierdzając, mimo oczywistych postępów, niewystarczające w stosunku do rzeczywistych potrzeb zaawansowanie realizacji zadań nakreślonych w „Polityce ekologicznej państwa”, szczególnie w odniesieniu do edukacji ekologicznej, restrukturyzacji zużycia energii i paliw, kosztów działań proekologicznych i pozyskiwania środków na ich pokrycie, Senat Rzeczypospolitej Polskiej potwierdza ciągłą aktualność zadań, zagadnień i celów określonych w tym dokumencie.

Senat uważa za celowe przedstawienie przez Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa sprawozdania z realizacji wniosków uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z 24 maja 1991 r. w sprawie ochrony środowiska.

Senat oczekuje, że zweryfikowana i zaktualizowana pod kątem wdrażania zasady ekorozwoju „Polityka ekologiczna państwa” stanowić będzie integralną część „Strategii dla Polski”, podstawę dla działalności Rady Ministrów w realizacji polityki wewnętrznej i zagranicznej.

Marszałek Senatu: w z. S. Jurczak

511

ZARZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 10 listopada 1994 r.

w sprawie odwołania ze składu Rady Ministrów.

Na podstawie art. 68 ust. 2 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej

oraz o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 84, poz. 426) na wniosek Prezesa Rady Ministrów odwołuję Pana Piotra Kołodziejczyka ze stanowiska Ministra Obrony Narodowej.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*
Prezes Rady Ministrów: *W. Pawlak*

512

Rej. 140/94

POSTANOWIENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 17 sierpnia 1994 r.

o nadaniu orderów.

Na podstawie art. 44 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 426) oraz ustawy z dnia 16 października 1992 r. o orde-

rach i odznaczeniach (Dz. U. Nr 90, poz. 450) na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych odznaczeni zostają: